

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (Ιωάν. 20, 19-31)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στον Άγιο Θωμά Πρέβεζας, στις 15/4/2007)

1. Ἐξω ἢ ὀλιγοπιστία

Σήμερα είναι ἡ Κυριακή τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ. Καί συνυφαίνεται μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ποιό εἶναι τό νόημα τῆς σημερινῆς ἑορτῆς;

Μετά τήν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ἦσαν ἐντελῶς ἀπογοητευμένοι. Καί ἡ πίστη πού εἶχε φυτρώσει στίς καρδιές τους, τότε πού ἦταν μαζί τους ὁ Χριστός καί ἔβλεπαν τά θαύματά του καί ἄκουγαν τήν διδασκαλία του, κινδύνευε νά διαλυθεῖ ἐντελῶς. Καί νά ξεπέσει.

Ἀλλά τή νύχτα τῆς Κυριακῆς, ἐνῶ ἦταν σκοτάδι, εἶδαν τόν Χριστό ἀνάμεσά τους, στόν τόπο ὅπου εἶχαν συγκεντρωθεῖ. Καί αὐτή ἡ ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ, λέγει καί ἕνα τροπᾶριο τῆς σημερινῆς γιορτῆς, ἦταν μία ἐκπληξη ὀλόφωτη. Ἦταν ἕνα γεγονός, πού ἐνῶ εἶχαν μέσα τους καί ἔξω σκοτάδι, γέμισε τούς ἀποστόλους φῶς καί διάλυσε καί τό ἔξω τό σκοτάδι. Γιατί εἶδαν τόν Χριστό ζωντανό μπροστά τους. Καί κατάλαβαν ὅτι ἐκεῖνος πού εἶχε σταυρωθεῖ δέν εἶχε παύσει νά ὑπάρχει. Δέν εἶχε σβύσει. Ἀλλά ἦταν πιό δυνατός ἀπό πρίν. Ὅτι ἦταν νικητής, ὄχι κάποιου θνητοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά τοῦ θανάτου καί τοῦ ἄδου πού εἶναι ὁ φοβερότερος ἐχθρός μας.

Ἔτσι λοιπόν, ἐμφανιζόμενος ὁ Χριστός μέσα στό ὑπερῶν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔκανε τούς μαθητές του νά καταλάβουν ὅτι εἶχε συντελεστεῖ ἡ μεγαλύτερη νίκη στόν κόσμο. Ἡ νίκη ἐναντίον τοῦ θανάτου καί τοῦ Ἄδου. Ὁ Χριστός τούς τό ἐπεβεβαίωσε μέ τόν χαιρετισμό του. Τούς εἶπε: «Εἰρήνη ὑμῖν». Δηλαδή κερδίσαμε τόν πόλεμο καί ἐπιβάλαμε τήν εἰρήνη πού θέλουμε. Ἀπολαύσατέ την· τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ.

Ὅλα τά δῶρα τοῦ Θεοῦ εἶναι καλά. Ὅλα εἶναι μεγαλύτερα ἀπό κάθε ἐπίγεια δωρεά. Ἀλλά τό μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ εἰρήνη. Εἰρήνη σημαίνει: ἔχω σιγουριά ὅτι κοντά μου στέκει ὁ Θεός καί ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀκατανίκητος, Κύριος τῶν πάντων. Καί δέν ἔχω νά φοβᾶμαι ἀπολύτως τίποτα. Αὐτό ἤθελε νά πεῖ ὁ Χριστός στούς ἀποστόλους ὅταν ἀμέσως μετά ἀπό

τήν ανάσταση τούς εἶπε: «Εἰρήνη ὑμῖν». Διώξετε κάθε ἴχνος ἀπό φόβο, ἀπό δισταγμό, ἀπό ὀλιγοπιστία. Εἶμαι μαζί σας.

2. Τό μετόχι τοῦ οὐρανοῦ

Οἱ ἀπόστολοι ὅταν εἶδαν τόν ἀναστημένο Χριστό ἀνάμεσά τους, κατανόησαν ὅτι ἐκείνη τήν ἡμέρα τό ὑπερῶο τῆς ἁγίας παραμονῆς τους στήν Ἱερουσαλήμ, ἐκείνο τό σπίτι πού ἔμεναν, εἶχε γίνει τό κέντρο τῆς Βασιλείας Του. Ὁ Χριστός τούς εἶπε: «Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον». Καί νά τό ξέρετε· ὅτι ἐκείνο πού χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό εἶναι ὁ ἑαυτός του, τά αἰσθήματά του, οἱ σκέψεις του καί οἱ πράξεις του· οἱ ἁμαρτίες του, πού ὅσο μένουν ἐπάνω του, κάνουν τόν ἄνθρωπο νά μήν θέλει τόν Θεό, νά μήν μπορεῖ νά τόν πλησιάσει ἀκόμα καί νά τό θέλει. Καί τόν κάνουν νά ζεῖ τήν κατάσταση τῆς κατάρας.

Ἀλλά ἐγώ σᾶς δίνω ἐξουσία, εἶπε ὁ Χριστός. «Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον. Ἄν τινων ἀφεῖτε τάς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, καί ἄν τινων κρατεῖτε, κεκράτηνται». Δηλαδή, ὅποιος ἄνθρωπος πλησιάσει ἐσᾶς καί ζητήσῃ ἀπό ἐσᾶς πού σᾶς ἔχω ἐγώ ἐξουσιοδοτήσῃ, ἄφῃσιν ἁμαρτιῶν, ἀκόμη καί ἄν εἶναι σάν τόν ληστή πού ἐγώ συγχώρησα ἐπάνω στό Σταυρό, θά συγχωρηθεῖ καί αὐτός. Καί ἀπό τήν στιγμή ἐκείνη θά γίνει μέλος τῆς Βασιλείας μου καί τῆς Ἐκκλησίας μου.

Ἄν θέλαμε νά ποῦμε μέ ἀπλά λόγια τί εἶπε ὁ Χριστός στούς μαθητές του θά λέγαμε:

«Ξέρετε; Ἐγώ ἐπάνω στή γῆ ἔχω πλέον μία διεύθυνση πού θά μέ βρίσκετε. Ἔχω τόπο κατοικίας. Ἔχω κέντρο δραστηριότητος. Ὁ τόπος αὐτός εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἄν θέλετε νά μέ βρεῖτε, ἐκεῖ θά μέ βρεῖτε. Ἐκεῖ θά λάβετε τήν χάρη μου καί τήν εὐλογία μου». Ἡ Ἐκκλησία ἦταν τότε ὁ τόπος πού ζοῦσαν, δροῦσαν, κουβέντιαζαν, εὐλογοῦσαν καί ἀγίαζαν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι. Καί σήμερα εἶναι ὁ κάθε ναός τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησίας μας, πού ἔχει ἀνεγερθεῖ στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί μέσα στόν ὁποῖο παίρνουμε ἁγιασμό καί βρίσκουμε σωτηρία.

Στήν Ἐκκλησία ἀδελφοί, δέν ψάχνουμε νά βροῦμε ἁγίους. Ὅπως καί στόν κόσμο δέν ψάχνουμε νά βροῦμε ἁγίους.

Ὁ κόσμος εἶναι ἕνα μεγάλο περιβόλι γεμάτο λαχανικά, δένδρα καρποφόρα, ἀλλά καί ἀγκάθια καί ζιζάνια. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῶν διακόνων τοῦ Χριστοῦ ἔχει μία ἀποστολή: Νά κάνει τά ἀγκάθια λουλούδια καί τά ζιζάνια λαχανικά. Νά κάνει τά λιοντάρια ἄρνια καί τούς λύκους πουλιά πού θά κελαηδοῦν καί θά δοξάζουν τό ὄνομα τοῦ

Χριστού.

Λέει ο Χριστός: Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἕνας τόπος στόν ὁποῖο ἀπαραιτήτως πρέπει νά ψάχνει νά βρεῖ κανείς καί νά δεῖ ἀγίους. Μιμητές τοῦ Χριστοῦ στήν ἀγιότητά του, μιμητές τῆς Παναγίας καί τῶν ἀγίων ἀποστόλων.

Ἀλλά τί πρέπει νά ψάχνουμε νά βροῦμε;

Πρέπει νά ψάχνουμε νά βροῦμε τήν ἐνέργεια καί τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί γιά νά μᾶς τό κάνει σαφές, ὁ Χριστός μᾶς μίλησε γιά τήν παραβολή τῆς ζύμης.

Ἔχουμε, λέει, μία μεγάλη ποσότητα ἀλεύρι. Καί μία μικρή ποσότητα προζύμι, ζύμη. Ἡ μικρή ποσότητα αὐτή τῆς ζύμης, φαίνεται ἀσήμαντη, «ἀλλά μικρά ζύμη, ὅλον τό φύραμα ζυμεῖ». Καί ὅσο περισσότερο εἶναι σέ ἐπαφή μέ τόν ὑπόλοιπο κόσμο ἡ ζύμη τοῦ Χριστοῦ, τόν ἀλλοιώνει καί τόν κάνει νά γίνεται καί ἐκεῖνος προζύμι, ψωμί καλό.

Σημασία λοιπόν ἔχει, μέσα στόν κόσμο νά ὑπάρχει ἡ ζύμη τοῦ Χριστοῦ. Καί τό προζύμι τοῦ Χριστοῦ, ὅσο περισσότερο ἔρχεται σέ ἐπαφή μέ τόν κόσμο μέ τά ζιζάνια, μέ τά ἀγκάθια, μέ τά λιοντάρια, μέ τίς τίγρεις, μέ τίς ἀρκοῦδες, τούς κάνει καί μεταβάλλονται καί γίνονται «τοῦ Χριστοῦ καί τῆς σωτηρίας». Ὁ ληστής νά γίνεται ἅγιος καί δίκαιος, νά τόν παίρνει ὁ Χριστός κοντά του. Διότι ἀπό τότε ὁ ἄνθρωπος σώζεται, ἀπό τήν στιγμή δηλαδή πού καταλαβαίνει ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι κακό, ὅτι πρέπει μέσα στή καρδιά του νά ἔχει τόν Χριστό καί τόν λόγο του. Ὅταν ἐπικαλεῖται ὁ ἄνθρωπος τόν Χριστό ἔχει διώξει ἀπό μέσα του τό προζύμι τῆς ἁμαρτίας.

Ἐπάρχει λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἕνα προζύμι ἁμαρτίας. Εἶναι ἡ ἐπιθυμία ἡ κακή, ἡ σκέψη ὅτι ἀξία στή ζωή αὐτή ἔχει ὅ,τι φᾶς καί ὅ,τι γλεντήσεις καταφρονώντας τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί κάθε ἀρχή πνευματική σεμνότητος καί ἐγκρατείας.

Ἀπό τήν στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος ἀπορρίπτει αὐτά τά φρονήματα καί ἀρχίζει νά ποθεῖ νά κυβερνάει τή ζωή του ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔστω καί ἂν εἶναι ἁμαρτωλός σάν δαιμόνιο, ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ καί ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐπαρκεῖς νά τόν σώσουν καί νά τόν ἀγιάσουν. Καί τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἦλθε στόν κόσμο γιά νά σώσει καί νά ἀγιάσει ὄχι τούς δικαίους καί τούς ἀγίους ἀλλά τούς ἁμαρτωλούς, θά τό καταφέρει καί θά τό κάνει καί αὐτό.

3. Ἡ ἀπαίτηση τοῦ Θωμᾶ καί ἡ συγκατάβαση τοῦ Χριστοῦ

Ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς, παρότι ἀπόστολος δέν εἶναι ἦταν ἐκεῖ ὅπου ἦταν μαζεμένοι οἱ μαθητές τήν πρώτη ἡμέρα πού φανερώθηκε ὁ Χριστός. Οἱ ἄλλοι μαθητές τοῦ τό ἔλεγαν, ἀλλά ἐκεῖνος ἔμενε κολλημένος στή σκέψη καί στό λογισμό τῆς ζύμης τῆς ἀμαρτίας. «Ἐάν μή ἴδω, ἐάν δέν ψηλαφήσω, ἐάν δέν πεισθῶ, ἐσᾶς δέν σᾶς δέχομαι, δέν σᾶς ἀκούω, δέν σᾶς πιστεύω».

Καί ὁ Κύριος πού ἔχει ἀπέραντη συγκαταβατικότητα καί γιά τή σωτηρία μας ταπεινώνει τόν ἑαυτό του, ταπεινώσε καί πάλι τόν ἑαυτό του, γιά μιά ἀκόμη φορά καί ἐμφανίστηκε ἐπίτηδες ἐνῶ ἦταν μαζί μέ τούς ἄλλους ἀποστόλους καί ὁ Θωμᾶς καί τοῦ εἶπε: «Ἔλα Θωμᾶ. Φέρε τό δάχτυλό σου ὦδε. Βάλτο στά χέρια μου, στήν πλευρά μου καί κατάλαβέ το, ὅτι ἐγώ εἶμαι πού σταυρώθηκα καί ἀναστήθηκα γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου».

Καί ὁ Θωμᾶς, ἄπιστος μέν καί ὀλιγόπιστος, μέ δυνατή τήν ζύμη τῆς ἀμαρτίας μέσα του, ἀλλά καλοδιάθετος καί εἰλικρινής, κατάλαβε τό λάθος του, τό ὁμολόγησε καί εἶπε: «Ὁ Κύριος μου καί ὁ Θεός μου».

Αὐτό μᾶς λέγει ἀδελφοί, ὅτι ὅλοι πρέπει νά ψάχνουμε μέ εἰλικρίνεια, μέ ἀπλότητα, μέ ἴσιο τρόπο νά βροῦμε τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ γιατί πρόκειται γιά τό ποιο μεγάλο πρᾶγμα στή ζωή μας. Πάνω σ' αὐτή θά οἰκοδομήσουμε τή σωστή σχέση μας μέ τόν Θεό, ὥστε νά ἀντλήσουμε τό ἔλεός του καί νά κερδίσουμε τή σωτηρία μας.

Ὅποιος ἀγαπάει ἀληθινά τόν ἑαυτό του καί θέλει νά σωθεῖ, νά γίνεται μιμητής τῆς ταπεινώσεως τοῦ Χριστοῦ. Καί νά προσπαθεῖ νά δεῖ καί νά καταλάβει τήν σημασία τοῦ μεγάλου δώρου τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν πού ἀνέβλυσε ἀπό τόν τάφο τοῦ Κυρίου μας.

Ἐνας σοφός τοῦ κόσμου τούτου, ἔγινε χριστιανός ὀρθόδοξος.

Τόν ρώτησαν:

-Γιατί ἔγινες χριστιανός ὀρθόδοξος;

-Γιατί ἤθελα νά εἶμαι σίγουρος γιά τήν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν μου, ὅπως τήν δίδει ὁ Χριστός διά τῶν ἱερέων του μέσα στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἦταν τά λόγια του.

Αὐτός γι' αὐτό πλησίασε τόν Χριστό. Κάποιος ἄλλος γιά κάτι ἄλλο. Ἀλλά ὅλοι μας πρέπει νά ἀνοίξουμε τόν νοῦ καί τά μάτια καί τά αὐτιά, ὄχι μόνο τοῦ σώματος ἀλλά καί τῆς καρδιάς μας, γιά νά βροῦμε τήν ἀλήθεια ὅπως τήν βρῆκε ὁ Θωμᾶς καί μαζί μέ τήν ἀλήθεια τή σωτηρία μας κοντά στό Χριστό. Ἀμήν.-